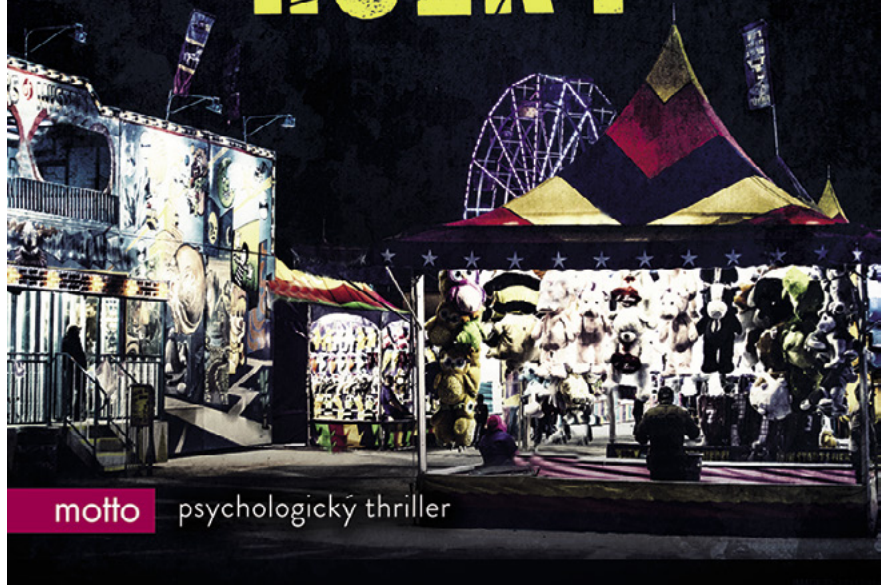

ALEX
MARWOODOVÁ

ZTRACENÉ HOLKY

motto

psychologický thriller

Ztracené holky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alex Marwoodová
Ztracené holky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ALEX
MARWOODOVÁ

ZTRACENÉ
HOLKY

Praha 2016

Přeložila Dagmar Brejlová

Pro Williama Mackesyho

Prolog

1986

Předtím dostala deku, ale podle pachu, který vycházel z jejích skladů, pračku nikdy neviděla, prolétlo jí hlavou. Cely byly přetočené až hrůza. Jade sice hned po příchodu do cely deku srolovala a strčila ji do rohu, přesto nemohla nevnímat zatuchlý pach moče a nemyté pokožky. Bachařka Magillová deku zvedla a roztřepala. Zmuchlaný chomáč podala Jade. „Budeš si to muset vzít,“ konstatovala. „Přehod' si ji přes hlavu. Mám nařízení, že ti nesmějí vidět do tváře.“

Zbytečné opatření. Jadina tvář se před několika měsíci objevila na titulní straně všech novin a zítra to nebude jinak. S odporem se podívala na deku. Policistka přimhouřila oči.

„Víš co, Jade?“ nadhodila. „Jestli chceš, beze všeho jdi ven takhle. Ujišťuju tě, že všichni přímo prahnou po tom, aby tě zahlédli. Mně je to srdečně jedno.“

No co, stejně mě už viděli, pomyslela si Jade. A ne jednou. Byla jsem v novinách, ve zprávách. Proto ve škole musíme každý rok vystát frontu na fotku. Nejde o to, že chtějí mít fotku pro rodiče, ale

aby bylo co prodat novinám. Jinak by neměli co nalepit k titulům. SVĚT SE MODLÍ, NAJDĚTE NAŠEHO ANDĚLA. V mém případě teda spíš ANDĚLSKÁ TVÁŘ ĎÁBLA.

Otevřenými dveřmi zaslechla Belin křik. Křičela a křičela. Začala hned po vyřčení rozsudku. Od té doby uběhlo několik hodin. Silné zdi cely nepropustily ani hlásku, takže Jade neslyšela nic. Do cely neproniklo skutečně nic: ani pokřikující dav, ani uspěchané kroky horečných příprav. Tu a tam zaslechla šoupání kovu o kov, když někdo z dozorců odkryl kukátko a nahlédl dovnitř, nanejvýš se ozvala tlumená rána, jak se někde zabouchly těžké dveře. Jinak nic. Nic než hrobové ticho, zvuk vlastního dechu, zvuk bušícího srdce. Když pak policistka Magillová otevřela dveře, ten zvuk ji úplně zahltil, dokonce i tady v suterénu. Najednou k ní totiž dolehly naléhavé, opakující se hlasy cizích lidí dožadujících se spravedlnosti. Jdou po ní. Po ní a po Bel. To je jí jasné jako facka.

Policistka jí znovu podala deku. Jade si ji nakonec vzala. Stejně ji přinutí, aby ji přes sebe přetáhla, ať se jí to líbí nebo ne. Letmo se dotkly prsty a Magillová prudce ucukla, jako by ji Jade mohla něčím nakazit.

Bel řvala jako zvíře. Jako zvíře lapené do pasti. Klidně by si ukousla ruku, kdyby věděla, že se tak odsud dostane, pomyslela si Jade. Zvládá to hůř než já. Na rozdíl ode mě neměla život samý problém.

Policistka svěsila koutky a čekala. „Jak ti je, Jade?“

Jade si nejdřív pomyslela, že se jí ptá z opravdového zájmu, ale když se na policistku podívala, pochopila svůj omyl. Vytřeštila na ni oči. Jsem nula, napadlo ji. Jsem bezvýznamná a sama a hrozně se bojím a jsem zmatená. Uvědomuju si, že na mě křičí, ale nechápu, proč mě tak nenávidí. Nechtěly jsme to udělat. Nikdy jsme to nechtěly udělat.

„Nic moc, co?“ prohodila policistka po chvilce. Na odpověď nečekala. „Je ti na houby, že jo?“

Chodbu proťal Belin křik: „Ne ne ne ne ne!“ bránila se. „Prosím, prosím! Já nechci, nemůžu! Chci mámu. Mami, mami! Já nechci. Nechci tam, ne, neeeee!“

Jade se podívala na policistku. Tvářila se jako halloweenská maska, nehnula ani brvou. Upřeně na ni zírala a připomínala jí nenávistný jekot davu, který by je nejradši zlynčoval. Jade je vinna. Nikdo se už nemusí chovat, jako by nic neudělala.

Jo, už je to tak. Černé na bílém. Nejsme „podezřelé“ ani „děti ve vazbě“. Jsme holky, které zabily Chloe. Proměnily jsme se v ďábly.

Magillová se ohlédla přes rameno, aby se ujistila, že ji nikdo z nadřízených neslyší.

„Patří ti to, ty mrcho jedna,“ zasyčela tlumeným hlasem. „Kdyby záleželo na mně, vyfasovaly byste trest smrti.“

1

2011

MARTIN SE PODÍVAL NA HODINKY. Za chvíli bude deset. Myslí na ni a ví, že brzy vyrazí do práce. Neonová světla na horské dráze ve Funnlandu zhasla a místo nich se rozzářily halogenové obloukové lampy, které zaplavily park světlem po otevírací době. Měly odradit opozdilce a pomoci uklízečům, aby viděli na nalepené žvýkačky, lepkavé cákance nealkoholických nápojů a rozpatlaný kečup. Určitě už je v šatně. Stejně jako většina lidí, kteří chodí do práce přes píchačky, se úzkostlivě snažila chodit do práce včas. Jen do samotné práce se pak už tolik nehrnula. Asi si teď svléká civilní oblečení a převléká se do pracovního.

Znovu cítil, jak se v něm probouzí důvěrně známý vztek kvůli tomu, že ho odstříhla. Už zase. Vůbec si ho nevšímá, totálně ho ignoruje. Prostě mlčí, den za dnem mlčí. Myslí na něj někdy? Počkal tři hodiny, ale teď už měl čekání plné zuby. Vzal do ruky zlověstný a stále mlčící telefon a navolil její číslo. Napsal textovou zprávu: prosím odpověz mi. neignoruj me. Sledoval, jak monitor přemítá a odesílá zprávu.

Dole na ulici se zastavily holky, které vyrážely na party. Určitě mají rozlučku se svobodou, protože zpívají písničky o svatebních zvonech, kostele a tak. Vlastně řvou jako na lesy. Jako vždycky. Někdy taky opakují refrén písničky „White Wedding“ od Billyho

Idola nebo hulákají svatební pochod. Podobných písniček jsou miliony, ale rozlučky omílají pár stejných pořád dokola.

Z ulice se ozval výkřik a holky vzápětí vybuchly smíchy. Jedna z nich spadla. Martin se zvedl z postele a přešel k oknu. Poodhrnul záclonu a vykoukl ven. Spatřil osm mladých žen v různých stádiích opilosti. Na zemi ležela nevěsta v kratůunkém závoji a s cedulkou autoškoly. Nohy jí podrazily patnácticentimetrové podpatky a zavalité pozadí. Měla na sobě upnutou minisukni, přes pásek se jí valilo břicho a prsa jí vytékala z *décolletage*. Dvě kamarádky ji popadly za pobledlou, buclatou paži a snažily se ji vytáhnout na nohy. Ostatní kamarádky postávaly tady a tam na chodníku, mířily prstem na nevěstu, kymácely se a řvaly smíchy. Jedna z nich měla sexy legíny, velké kulaté náušnice a vo-dorovně pruhovaný upnutý top. Otravovala kolemjdoucí muže, kteří se snažili nestoupnout na rozpláclou nevěstu, a mámila z nich oheň.

Přiléhavým sexy topem je nakonec dostala. Parta nezadaných mužů – zaplavují město každý víkend, hlavně typy, kterým ještě nebylo osmnáct nebo si nemůžou dovolit šířit sangriové zvrátky po teplém betonovém chodníku – se zastavila, jeden jí připálil cigaretu a pustili se spolu do hovoru. Vlastně na sebe spíš začali pokřikovat. Pod Martinovým oknem nikdo nekomunikoval jinak než řevem. Lidi totiž mají zdevastované uši dunícími bubny různých hudebních stylů, vnímání mají otupělé alkoholem, extází a kokainem. Tyhle věci poslední dobou stojí snad míň než balíček cigaret. Ani se pro ně nemusí chodit bůhvíkam.

Nevěsta se konečně vyškrábala na nohy a stála. Trochu kulhala, nebo to spíš předstírala. Oporu našla na rameni jednoho mladíka. Martin sledoval, jak se ruka toho muže pomalu krade dolů přes zadek až k lemu sukně a zajíždí pod něj. Nevěsta se zachichotala, naoko rozzlobeně ho pleskla a vyzývavě zamrkala. Ruka se vrátila pod lem. Skupinka vyrazila ke čtvrti nočních klubů.

Žena v přiléhavém topu nikam nespěchala, opřela se o výlohu obchodu a bavila se s mužem, který jí předtím připálil. Vlnila se v bocích, za kamarádkami mizejícími za rohem se nijak nehna-

la. Povytáhla si horní část topu, aby ulevila stlačeným prsům, a z očí si odhrnula nalakované vlasy. Koketně se na muže usmála a zlehka ho rýpla do nadloktí. Takhle vypadá moderní namlouvání. Muž už ani nemusí dámě kupovat pití. Stačí, když jí půjčí zapalovač, a je celá jeho.

Martin pustil záclonu a šoural se zpátky do potměšlého pokoje. Celé tělo měl zahlcené depresí. Nechápal svět, nerozuměl mu. Někdy měl dokonce pocit, že lidi schválně chodí k jeho domu, aby si do něj rýpli a připomněli mu, že oni si užívají, zato on ne. A kdyby se k nim chtěl připojit, ty blýskavé tancující postavičky by bez váhání zmizely na druhou stranu ulice. Whitmouth byl pro něj zklamáním. Když si po matčině smrti mohl sám vybrat, jaký bude jeho další osud, doufal, že mu celý svět bude ležet u nohou a že se konečně bude moci zařídit po svém. Místo toho se zdálky díval, jak se baví ostatní, jako by byli v televizi.

Doufal jsem, že tady najdu pohádkovou zemi, prolétlo mu hlavou, když rozsvěcel stropní žárovku bez stínidla. Jako dítě jsem si to myslel, když jsme sem jezdili z Bromwiche. Dřív tu byly samé rodiny: podával se čaj se sladkou svačinkou a tobogán na molu byla široko daleko nejvyšší stavba. Právě proto jsem se sem vrátil. Chtěl jsem si připomenout staré dobré časy, přivolat zpátky vzpomínky a taky naději. Teď se skoro bojím nakouknout do obchodů, které míjím, abych náhodou neviděl, že Linzi-Dawn má vykasanou sukni, kolena bůhví kde, před ní Keifer a mezi nimi jeho stažené džíny. Já bych mezi ně nezapadl. Zase bych byl páté kolo u vozu, zase bych jen koukal.

Neodpověděla. Martina začíná svědit kůže. Zírá na prázdný displej. Co si ta ženská o sobě myslí?

Odhodil telefon na postel, zapnul televizi a začal sledovat plejádu špatných zpráv na BBC. Sakra, Jackie. Nemáš právo chovat se ke mně jako k póvlu. Jestli jsi stejná jako ostatní, tak proč ses předtím tvářila, jako bys byla jiná?

Z ulice se ozval další výkřik. Martin stiskl tlačítko zvuku a vyhnal hlasitost na maximum. Pod kůží se mu rozlézal vztek. Odmítla ho. Vztek byl neviditelný a nedal se odehnat ani škrábá-

ním. Chtěl od ní jen to, aby mu odepsala. Původně nechtěl jít ven, ale jestli mu neodepíše, nic jiného mu nezbude. Však mu matka odjakživa připomínala, že vytrvalost je nejdůležitější vlastnost v životě. A on o sobě dobře věděl, že je nejvytrvalejší ze všech.

2

AMBER GORDONOVÁ JEDNOU TÝDNĚ probírala skříňku se ztrátami a nálezy. Byla to její nejoblíbenější práce. Bavilo ji dělat pořádek, dotahovat započaté věci, i když to někdy znamenalo pouhé rozhodnutí, že se daná věc vyhodí, protože se o ni za posledního tři čtvrtě roku nikdo nepřihlásil. Také byla ráda zvědavá, nadšeně strkala nos do života druhých lidí a obdivovala věci – umělé zuby, diamantové náušnice, deníky –, které někdo ztratil a buď si toho nevšiml, nebo mu nepřipadaly natolik cenné, aby se pro ně vrátil. Ze všeho nejradši rozdávala dárky. Nedělní večer ve Funnlandu, Zemi zábavy, totiž uklízečům vždycky přinášel naději na druhé Vánoce.

Dneska večer má výborné úlovky. Mezi zapomenutými deštníky, igelitkami s kameny na památku, kroužky na klíče, které patří ke klasice z Whitmouthu, objevila pravé poklady. Nevkusný pozlacený náramek s přívěsky, konkrétně srdíčky a amorky cinkajícími mezi úlomky polodrahokamů. Pak taky přehrávač MP3. Laciná věčička bez dotykového displeje, který běžně vyluzuje cinkání a pískání, ale funkční a plná písniček. Obrovský sáček gumových bonbonů Haribo. Mezinárodní telefonní karta, ještě v obalu, neaktivovaná. Amber si ji s úsměvem prohlížela. Hned totiž věděla, komu by náramně přišel vhod dlouhý telefonát domů. Díky, neznámý člověče, který jsi sem přišel za zábavou, pomyslela si. Ať jsi, kdo jsi. Možná to nevíš, ale dneska večer učiníš jednoho člověka ze Svaté Lucie náramně šťastným.

Podívala se na hodinky a došlo jí, že se zpozdlila na přestávku. Zamkla skříňku, dárky naházela do kabely, přehodila si ji přes rameno a po promenádě osvětlené silnými světly pádila do kavárny.

Mojžíš zase kouří. Udělal si z toho sport. Ví, že ona ví – když tu teď už nikdo jiný nekouří, stačí jediný závan a ulpí ve vzduchu jako otisk rtěnky na límečku. Taky ví, že ona ví, že to dělá právě on. Přesto ji stále pokouší, porušuje pravidla a čeká, co se stane. Postupem času mezi sebou uzavřeli nevyslovené příměří. Amber měla totiž pocit, že za něco se vyplatí bojovat, zato jiné bitvy jsou marněním sil. Jako tohle.

Kromě toho uměl zabrat a makal. Než ráno přijdou zaměstnanci kavárny, bude se jejich teritorium blýskat čistotou a vonět chemickou vůní citronu.

Amber otevřela dveře a postřehla, že Mojžíš sebou trhl a odhodil nedopalek do otevřené plechovky coly před sebou. Amber se pro sebe usmála, Mojžíš se zatvářil jako ublížené nevinátka a současně se choval, jako by si jí nevšiml. Amber se mu však významně zadívala do očí, ostatně jako vždycky, a vševědoucne se na něj usmála, taky jako vždycky. Život je plný drobných spoluvín. Časem zjistila, že funkce šéfové jich obnáší víc než předtím.

Amber nevěděla jen o málo věcech, které se ve Funnlandu děly. V místnosti bylo plno lidí, jejichž drobnými problémy se ani zabývat nechtěla. Třeba taková Jackie Jacobsová. Kdykoli jí zazvonil telefon, okamžitě přestala pracovat, ale na druhou stranu ze sebe občas vychrlila proud nárazek, kterými udržovala ostatní v pozoru. Blessed Ongomová, křestním jménem doslova Obdařená, zase každý den poslední přicházela a první odcházela, ale neflákala se a ve srovnání se spoustou ostatních uměla zabrat. Pak tu byl samozřejmě Mojžíš se svým žaludkem jako ze železa. Díky němu mu nedělalo problémy uklidit nejrůznější pozůstatky po zákaznících. Slabší povahy by se v podobných situacích hroutily.

Místnost byla narvaná. Společná přestávka se stala rituálem a každý dělal, co bylo v jeho silách, aby ji nepropásl. Platilo to i pro nováčky a lidi, kteří skoro neuměli anglicky, takže komunikovali jenom úsměvy a posunky. Noc strávená uklízením pozůstatků zábavy druhých lidí bývá ubíjející, toho si byla Amber dobře vědoma. Když na to pomůže posezení s ostatními a koblíhy s čerstvě prošlou dobou spotřeby, nemá s tím problém a nebude z toho dělat vědu. Hlavně aby se všechno stihlo do konce směny, do šesti ráno. Když všechno klapalo, Amber neřešila, jak zaměstnanci zacházejí s časem. Suzanne Oddieová ani ostatní členové správně rady určitě nevyskočí uprostřed noci se stopkami a tabulkami. Mnohem radši budou spokojeně oddychovat zavrtaní v saténovém povlečení. To je naopak výhoda pozdních nočních hodin: když je práce v pořádku, nikdo se nestará o to, kdo ji dělá, ani jak to chodí.

Mojžíšovi ztuhly rysy a v očích se mu objevily pochyby. Amber totiž změnila směr a zamířila k jeho stolu. Určitě si myslí, že mu konečně jdu vynadat, došlo Amber. Sice se známe roky, ale od té doby, co mě povýšili, na mě – a nejen on, nýbrž všichni – kouká podezřívavýma očima. Usmála se na něj. Mojžíš ztuhl ještě víc. Amber se usmívala dál, i když se cítila dotčená. „Všechno je v pohodě, neboj,“ prohodila z dálky, aby ho uklidnila. „Něco pro tebe mám.“

Došla k jeho stolu, z kabely vytáhla kartu a podala mu ji. „Dneska třídím ztráty a nálezy,“ dodala na vysvětlenou. „Tipla bych, že je na ní kredit tak za dvacet dolarů. Napadlo mě, že bys třeba chtěl zavolat babičce.“

Mojžíš konečně odhodil podezřívavý výraz. Nahradila ho upřímná, vřelá radost. Jeho babička bydlí v Castries a poslední dobou jí neslouží zdraví. Její život možná už nebude mít dlouhého trvání. Amber věděla, že Mojžíš by nikdy nedal dohromady peníze na letenku, aby mohl na pohřeb, proto doufala, že by mu pomohlo, kdyby alespoň mohl babičce zavolat a rozloučit se. „Díky, Amber,“ poděkoval jí s rozzářenou tváří a pusou od ucha k uchu. „Díky moc, jsi skvělá.“

Amber zavrtěla hlavou a mlaskla. „Ale, prosím tě,“ namítla. „Vždyť o nic nejde,“ dodala a šla dál. Ona i všichni ostatní však věděli, že to není pravda. Její předchůdkyně nakládala se ztrátami a nálezy jako s osobními prémii. Amber by to nedokázala. Tolik peněz jako teď v životě nevydělávala, takže by si připadala jako hrozná mrcha, kdyby si nechávala věci, které můžou pomoci druhým. Jak by ne, když v parku pracovali za minimální mzdu. Nepovažovala je pouze za podřízené, vždyť byli sousedé. A kamarádi. Kdyby se jich v práci strani-la, mimo práci by jí opláceli stejnou mincí. Náramek věnovala Julii Kirkleesové, hubeňounké osmnáctileté slečně s gotickým líčením, a šla k pultu. Bohužel tušila, že Julie černými líčidly maskuje monokly.

Z várnice si natočila hrnek horkého čaje a hodila do něj dva cukry. Zadívala se na lednici s prosklenými dveřmi, za nimiž byly vystavené vrchovaté talíře. Práci jí sice komplikuje spousta věcí, ale velkým plusem jsou prakticky nekonečné zásoby zbylého jídla z bufetu. Nedivila by se, kdyby řada zaměstnanců nejedla nic jiného než okoralé hamburgery, vlažné párky, klobásy, studené hranolky; kdyby se jediným zdrojem ovoce a zeleniny stávala rajska polévka z plechovky a jablečné řezy.

Vlastně ani neměla hlad. Jen chtěla prodloužit dobu mezi účetnictvím a jediným úklidem, který si nechala, protože nevěřila, že by to kdokoli jiný dělal dostatečně dobře. Pohledem přejížděla po talířích koláčků, obrovských dezertů s napůl roztátou čokoládou. Za sebou zaslechla Blessed při jedné z mnoha jejích tirád. Netajila se africkou pohoršeností.

„Tak ti nevím,“ zaslechla. „Co si vlastně myslíš? A ti jejich kamarádi? Nepřipadá ti, že se chovají jako zvířata?“

Amber si vybrala sendvič se salátem a šunkou s jednodenní prošlou lhůtou. Už ví, že uprostřed bude houska rozbředlá, kůrka naopak bude tvrdá jako beton, ale nic moc jiného na výběr není a na sladké chuť nemá.

„Co se stalo?“ zeptala se a otočila se k jejímu stolu.

Jackie dopila kávu. „Blessed našla další hovno,“ hlesla.

„Cože?“ užasla Amber. Posadila se a začala rozbalovat sendvič. „Cože? Na autíčcích?“

Blessed přikývla a ušklíbła se. „Jo, na sedadle. Nechápu, jak to dělají. Vždyť si na to musí stáhnout kalhoty a dřepnout si, ne?“

Jackie se zamyslela. „Myslíš, že to dělají při jízdě?“

„To mě mrzí, Blessed,“ ozvala se Amber. „Zvládáš to? Nemám ti...?“

„Ne,“ namítlá Blessed. „Mojžíš se o to postaral. Naštěstí. Ale díky, jsi hodná.“

„Ještěže máme Mojžíše,“ přidala se Jackie. U ruky měla položený telefon. Přístroj se zničehonic probudil k životu a začal poskakovat po stole.

Tadeusz sebou trhnul. „Panebože,“ vyjekl. Právě si dával svých oblíbených dvacet. „Zbláznila ses? Je půl třetí ráno. Kdo ti v tuhle dobu volá, prosím tě? Ty fakt nikdy nemáš dost.“

Jackie se ušklíbła a odfrkla si. „Závidíš, co?“ Podívala se na displej a zbledla. „Sakra. Do háje.“

Amber si ukousla sendvič. Je teplý a rozbředlý. Svým způsobem jí to vyhovuje. „Co se děje?“

Jackie jí podala telefon. Tadeusz jí nakouknul přes rameno a přečetl text. *Kde jsi? Na tohle nemáš právo. Zavolej!*

„Jede po tobě, co?“ rýpl si.

„Spíš mu přeskočilo,“ odpověděla Jackie otráveně.

Tadeusz se zatvářil, jako by tím v jeho očích stoupla. „Po tobě jde stalker?“

Jackie prudce zvedla pohled od displeje. „Co je, Tade? Podle tebe to zvyšuje moji hodnotu na trhu?“

Tadeusz pokrčil rameny. Jeho vychrtlá a skoro až vlčí postava ho dovedla k tomu, že se nechává zlákat i druhořadými udičkami, aby vůbec měl šanci. Zato Blessed se zatvářila ustaraně. „Co je to za chlapa?“

„Prostě... takový ubožák. Dvakrát jsem si s ním vyšla, nic víc.“

Kromě jiného, pomyslela si Amber dobromyslně. Nahlas nic neřekla a po stole poslala telefon zpátky. Dávno se naučila lidi nehodnotit, rozhodně ne nahlas.

„Nebudeš mu odpovídat, že ne?“ ujistila se Blessed. „Rozhodně bys neměla, Jackie.“

Jackie zavrtěla hlavou. „Ani omylem. Nevím, co mě to napadlo. Nejdřív jsem mu chtěla zvednout náladu, ale už mě to přešlo. Je to pěkný pitomec. Na druhou schůzku jsem šla jen proto, že mi ho bylo líto, protože na prvním rande nebodoval.“

„Jackie!“ okřikla ji Blessed. Podobné hovory nesnášela, přesto si vždycky sedla k Jackiinu stolu. „Nesmíš mu odepsat, to prostě nejde. Dávej na sebe pozor. Určitě víš, že pár ženských už takhle přišlo o život. Víš to, že jo? Fakt na sebe dávej bacha.“

„Neblázni,“ ohradila se Jackie. „Tohle není sériový vrah, jenom zamindrákovanéj ubožák.“

„Nedělej si z toho srandu,“ varovala ji Blessed. „Ve Whitmouthu jenom letos přišly o život dvě holky, navíc skoro v centru. Kromě toho o tom chlapovi nic nevíš. Sama říkáš, že ho prakticky neznáš.“

„Nedělám si z toho srandu,“ uklidňovala ji Jackie. „Promiň, Blessed.“

Blessed zavrtěla hlavou. „To ti teda radím. Nechápu, jak to někdo může brát na lehkou váhu.“

„Nejspíš nebyly odsud,“ odtušil Tadeusz. „Je to jasný jako facka.“

„Fakt si to myslíš?“ zděsila se Blessed. „To je strašný.“

„Nesmysl, je to pravda,“ trval Tadeusz na svém. „Ty holky tu nikdo neznal, takže se nepočítají.“

„Přece jsou taky *lidi*,“ bránila je Blessed.

„To sice jo,“ přidala se k ní Jackie napůl, „ale nepatří k nám. Kdyby byly od nás, vyděsilo by nás to k smrti a nepáchli bychom na krok. Díkybohu, že byly někde od pryč, fakt.“

Blessed zdrčeně zavrtěla hlavou. „Místo srdce máš kus ledu,“ hlesla.

„Ne, jenom jsem realista,“ bránila se Jackie.

„Jak dlouho to vlastně trvá?“ zeptala se Blessed. „Myslím ten chlap...“

Jackie si povzdychla a položila telefon na stůl. „Ach jo, já nevím. Celou věčnost. Co myslíš, Amber? Půl roku?“

„Nemám tušení,“ odpověděla jí Amber. „Proč se ptáš zrovna mě?“

Amber měla pocit, jako by Jackie uštěpačně našpulila pusy. „Přece je tvůj kámoš, ne?“

To byla pro Amber novinka. „Můj kámoš?“

„Jasně. Jmenuje se Martin Bagshawe.“

Jméno jí někoho matně připomínalo, ale nedokázala ho přiřadit k žádné tváři. Amber zavrtěla hlavou a nakrabatila obočí. „Kdo to má být?“

„Byl u Vica na narozkách.“

„U Vica? Na narozeninách? To je pěkných pár měsíců.“

„Hm, no právě.“

Amber znovu zavrtěla hlavou. Z Vicových narozenin si toho moc nepamatuje. Nesledovala, co dělali ostatní.

„Říkala jsem ti o něm,“ trvala Jackie na svém. „A teď se ho nemůžu zbavit. Nechápu, kde Vic přišel k takovému bezva kámošovi.“

Amber se ve vzpomínkách vrátila na oslavu. Byla to sobota, v Cross Keys. Nešlo o nic velkého, spíš jen běžný kamarádský potlach. Vic byl v dobrém rozpoložení, celý večer ji objímal kolem ramen, popíjel Jacka Danielse a colu, a když si nechala nalít třetí skleničku suchého bílého, nic nekomentoval. Dobře se bavila, bylo to fajn. Matně se začala rozpomínat i na Jackie, jak se pozdě v noci omotávala kolem nějakého chlápka. Byla to taková nevýrazná drobná postava v bundě, pokud se dobře pamatuje. V bundě v sobotu večer? Jackie musela být úplně mimo, když jí to nepřipadalo divné. Asi to přepískla s pivem.

„Hele, Jackie, na Vica nic neházej. V Cross Keys těžko někomu nařídíš, aby si laskavě šel po svých, nemyslíš? Když tam chodí, tak tam chodí.“

„Tak to nebylo,“ namítla Jackie. „Tvrdil, že Vic je...“

Amber si nemohla pomoci a otráveně se ušklíbala. „Copak tebe nenapadlo, aby ses na něj zeptala Vica?“

„No, kdyby mě předtím někdo *varoval*...“

„Kdyby ses *zeptala*, možná bychom to udělali. Co když Vic ani

neví, jak se jmenuje? Třeba je to jeden z těch hospodských otravů, kterých se za boha nezbavíš.“

„Právě na to narážím,“ zlobila se Blessed. „Musíš na sebe dávat pozor. Nemůžeš se jen tak bavit s nějakým... hospodským týpkem.“

Jackie po ní sekla pohledem. „No jo, drahá Blessed, jenže kostel není moje parketa, víš? Každopádně díky. Prostě to teďka je takhle, no. Panebože, začala jsem se s ním bavit jenom z lítosti, z ničeho jiného.“

„To jsi celá ty, máš měkké srdce,“ prohodil Tadeusz.

„No a?“ ohradila se Jackie. „Všichni nemůžeme mít štěstí jako Amber. Jen ona se může těšit domů na láskyplného a miloučké-
ho Vica.“

„Měla bys to nahlásit na policii,“ přisadila si Blessed. „Opravdu. Jestli tě ten chlap otravuje.“

Jackie se zasmála. „No, to určitě.“

„Myslím to vážně. Jestli ti to dělá starosti, měla by sis říct na policii o pomoc.“

Amber nezřídka byla zaskočená tím, že právě žena, která první dvě třetiny života strávila v Ugandě, neochvějně věří autoritám. To by do ní ze všech lidí, které zná, nikdy neřekla. Blessed se vynořila ze subsaharského pekla s morálními zásadami, jimiž teď zahanbuje své sousedy. Ostatní se bavili dál. Amber si vzpomněla na poslední dárek a zanořila ruku do kabely. Naklonila se k Blessed a tiše řekla: „Tohle jsem našla ve ztrátách a nálezech.“ Div ne se zbožnou úctou jí podala MP3.

„Co je to?“ zeptala se Blessed. „Já jsem nic takového neztratila. Určitě.“

„Přehrávač MP3,“ odpověděla Amber. „Říkala jsem si, že by se líbil Benedickovi. Škoda že to není iPod, ale nevadí, používá se podobně.“

„Opravdu?“ užasla Blessed. Amber ji vyvedla z míry. „To ale musí stát plno peněz, ne?“

Amber jako vždycky jen pokrčila rameny. Moc dobře totiž věděla, že Blessed jako svobodná matka to má těžké a že její syn

postrádá řadu věcí, které ostatní děti považují za samozřejmost. „Nejspíš ne, těžko říct. Koukni, jsou tam nějaké písničky. Aspoň bude mít něco do začátku.“

„No...“ Blessed se na ni podívala s očima plnými slz. „Nevím, co na to říct,“ zašeptala.

„Neříkej nic,“ doporučila jí Amber. „Prostě si to vezmi.“

„Proč si nevyměníš telefon?“ zeptal se Tadeusz, natáhl se pro Jackiin mobil a začal projíždět menu.

„Co myslíš?“ odsekla Jackie. „Třeba proto, že si ho nemůžu dovolit?“

„Aha,“ hlesl Tadeusz. Tomu, že si někdo nemůže něco dovolit, rozuměli všichni. Kdyby měli na vybranou, rozhodně by po nocích nechodili uklízet nepořádek po jiných lidech. Tadeusz stiskl *Odpovědět* a začal psát.

„Co to děláš?“ zděsila se Blessed. „Tadeuszi, nech toho!“

Tadeusz psal dál.

„Nech toho, rozumíš? Když mu odpovíš, bude si myslet, že spolu mají vztah. Jackie ho musí ignorovat. Jinak to nejde.“

„Neboj,“ namítl Tadeusz, zvedl hlavu a pousmál se na ni.

„Vrať mi ho,“ naléhala Jackie.

Tadeusz stiskl *Odeslat* a vrátil telefon Jackie.

„Sakra,“ zaklela Jackie. „Cos mu napsal?“

Mačkala tlačítka a procházela složku *Odeslaná pošta*. Otevřela zprávu a rozesmála se.

„Co tam je? Co napsal?“ vyzvíдалa Blessed zvědavě.

„Vaše zpráva nemohla být odeslána, protože číslo bylo odpojeno. Páni, jsi génius. Fakt génius.“

Tadeusz se odsunul od stolu, opřel se a spokojeně si založil paže na prsou.

Telefon se znovu rozvibroval. Jackie přečetla zprávu nahlas: „Test.“ Začala psát odpověď.

Amber se podívala na hodinky. Skoro tři. Do rozednění je čeká spousta práce. „Pojďte do práce,“ pobídla ostatní. Sama rovnou vstala, aby viděli, že to myslí vážně. „Čas běží jako o závod. Musíme sebou mrsknout, nebo tu budeme trčet celou noc.“

Všichni postupně zareagovali a dali se do pohybu. Mojžíš u okna si ostentativně začal balit cigaretu, aby si ji venku mohl vykouřit. Ostatní vstali. Tadeusz má dneska službu v kavárně. Posbíral hrnečky ze stolů a zamířil do kuchyně k odpadkovým košům.

„Tak jo,“ pronesla Jackie. „Konec válení, bando.“

3

JE MRTVÁ. ANI K NÍ NEMUSÍ CHODIT, vidí to odsud. Je mrtvá do morku kostí, není v ní života, ani co by se za nehet vešlo. Vypadá jako hadrová panna. Má na sobě pruhovaný upnutý top a přiléhavou sukni. Oba kusy oblečení má srolované kolem pasu a její přetékaající prsa a bílá stehna se rýsují v zrcadlech a mizejí, mizejí, mizejí v nekonečnu.

Amber se nedívá přímo na mrtvé tělo. Ani u něj není blízko. Zrcadlové bludiště pulíruje tak často, že jeho figly a nástrahy zná dokonale. Moc dobře ví, že člověku, který právě vešel, může připadat, že postava na druhém konci bludiště stojí přímo před ním.

V případě té mrtvé holky spíš napůl leží. Hlavu a ramena má totiž opřené o stěnu.

Pevně se chytila zárubní dveří a snažila se popadnout dech. Sakra, prolétlo jí myslí. Proč jsem ji musela najít zrovna já?

Bude jí nejvýš sedmnáct. Skvrnitá tvář – s napůl otevřenou pusou, jako by se chtěla naposledy nadechnout – totiž kolem čelistí ještě neztratila klasické dětské rysy. Má světlé vlasy, naondulované a načechrané. Velké kruhy v uších. Oči si opticky zvětšila stíny v elektrizující modré. Podle toho množství na líčení padlo půl krabičky. Třpytivý gel zdobí odhalený dekolt. Kozačky s vysokou podrážkou vypadají na nablýskané podlaze a v zrcadlech víc než divně.

Určitě byla ve Stardust, napadlo Amber. Je sobota. Dneska tam je party na motivy sedmdesátých let.

Udělal se jí zle. Ohlédla se ven pootevřenými dveřmi. Nikde nikdo. Jako by její kolegové zničehonic zmizeli z povrchu zemského.

Vešla dovnitř a zamkla dveře, aby ven nevycházelo světlo. Nechtěla, aby tu dívku zahlédli ostatní. Ted' ne. Nejdřív musí počkat, až ji přejde šok a zase bude moct nasadit svoji masku.

Ještěže nosím gumové rukavice, pomyslela si, i když si sama uvědomila, že to nehraje roli. Tuhle atrakci uklízí tři roky, noc co noc. Mohla si dávat sebevětší pozor, ale její otisky prstů tu stejně budou všude. Natož otisky prstů návštěvníků, kteří tu prošli od včerejšího večera. Obsluha u dveří sice lidem rozdává jednorázové gumové rukavice, aby na zrcadla nedělali otisky, jenže nikoho nemůže nutit, aby si je natáhl. Kromě toho není v jejich silách, aby zrcadlové bludiště hlídali čtyřia dvacet hodin denně.

Země Nekonečno je jediná atrakce, kterou Amber od svého povýšení pořád uklízí. Zrcadlové bludiště totiž nikdo nemá rád, jako by se všichni báli, že se v něm ztratí a už nikdy nenajdou cestu ven, nebo že zrcadla jsou prodchnutá duchy. Když bludiště uklízeli jiní, snažili se to mít rychle za sebou, i když právě tady je třeba postupovat až s autistickou metodičností. Šmouhy zůstaly, což byl problém, protože jediná šmouha se v zrcadlovém bludišti rozprostře do nekonečna a pak se původní šmouha dost těžko hledá. Právě proto ta metodičnost. Zpravidla pak musí jít zpátky otisk po otisku, zrcadlo za zrcadlem. Amber už dávno pochopila, že nejjednodušší bude, když bude bludiště uklízet sama. Ted' si však toužebně přála, aby se rozhodla jinak.

Dívka má zelené oči stejně jako ona. Kabelka z imitace krokodýlí kůže spadla na zem a vysypaly se z ní bolestné pozůstatky jejích plánů a opečovávaných nadějí. Rtěnka, lahvička JLo, růžový mobil s kovovým přívěskem ve tvaru lodičky na vysokém podpatku... Živé vyjádření její identity, které se tváří v tvář skleněnému pohledu své majitelky proměnilo v nicotu.

Nikde ani kapka krve. Pouze výmluvné otisky prstů na krku. Tenhle rok je už třetí, napadlo ji. To nemůže být náhoda. Dvě ještě jsou náhoda, tři jsou... ach jo, chudinko nebohá.

Amber byla zmrzlá na kost, ačkoli noc byla teplá. Pomaličku postupovala vpřed, sunula nohu za nohou jako stará žena a jednou rukou se přidržovala zrcadel. Popošla o další krok. V jejím zorném poli se objevil nový odraz: milion mrtvol v nekonečně velkém prostoru.

Zničehonic spatřila i sebe. Je bílá jako stěna, má vytřeštěné oči a pevně sevřené rty do tenké čárky. Stojí nad tělem jako lady Macbeth.

Cos chtěla udělat? Dotknout se jí?

Ta představa ji přišpendlila na místě. Na co myslela? Šok ji proměnil v instinktivně se pohybující bytost, v automatického robota. Zapomněla, co má udělat.

Co to vyvádíš? Nesmíš se do toho zaplést. Za žádnou cenu. Jsi anonymní a tak to i musí zůstat. Jestli do toho budeš strkat nos, dojde na tebe. Dojde jim, kdo jsi. A až to zjistí...

Vnímá, že se v ní začíná probouzet panika. Už cítí to nervózní chvění, chce se jí zvracet. Tyhle pocity důvěrně zná, vždycky se tetelí těsně pod povrchem. Musí se rozhodnout, a fofrem.

Já ji prostě najít nemůžu.

Začala couvat. Pomalu se blížila ke vchodu.

Mrtvá dívka zírala do nekonečna. Do Amber vletěl vztek. Jdi k čertu, zaklela v duchu. Proč ses musela nechat zabít zrovna tady? Co tu vlastně děláš? Je dávno po zavírací době. Park je několik hodin zavřený.

Došlo jí, na co myslí, a vyrazila ze sebe štekavý, ironický smích.

„Ksaku,“ zaklela nahlas. „Co mám, proboha, dělat?“

Jdi pro pomoc. Udělej to, co by udělal každý. Utíkej ven a chovej se přesně tak, jak se cítíš: v šoku a vyděšená. Nikdo se tě na nic nebude ptát. Někdo tady ve městě zabíjí mladé holky, což neznamená, že se hned všichni musejí dozvědět, co jsi zač.

Jenže tě budou fotit. Sama víš, co novináři dokážou. Udělají cokoli, aby měli o čem psát. A když nemají dost faktů, detaily si domyslí sami. V novinách budeš jako ta, co našla mrtvolu.

To nemůžu.

Někdo se pokusil otevřít. Marné pohyby kliky ji vyděsily k smrti. Slyší Jackie a Mojžíše. Jackie plácá páté přes deváté a flirtuje, Mojžíš odpovídá jednoslabičně, přesto v jeho hlasu slyší úsměv.

„Vždycky je tady,“ řekla Jackie. „Po přestávce chodí rovnou sem. Amber? Jsi tam? Je zamčeno!“

Amber zatajila dech. Najednou se bála, že by ji mohlo prozradit i dýchání. Panebože, co budu dělat? Musím odtud vypadnout.

„Nevadí,“ řekla Jackie. „Zkusíme zadní vchod. Třeba si dala pauzu.“

„Tak jo,“ souhlasil Mojžíš.

A je to. Není úniku. Slyší jejich kroky. Scházejí po schodech a pokračují ke stezce, která vede ke služebnímu vchodu. Dostanou se tam tak za dvě minuty. Nestihne utéct, teď už nezatluče, že tělo viděla.

Narovnala se, překročila nehybné nohy dívky a rozběhla se k nouzovému východu za černým závěsem. Nejlepší bude, když ji najdou venku na schodech, na čerstvém vzduchu, jak zvrací.

9 HODIN

Dveře do ložnice rodičů jsou dokořán a nad chodbou v prvním patře se vznáší syrový pach nemyté kůže a ložního povlečení. Připomíná jí metan. Matka ještě spí, vidí její beztvaré tělo pod šedou dekou. Stojí mezi dveřmi a zkusmo zavolá: „Mami?“

Matka neodpovídá, ale zahlédne sotva znatelný pohyb v ohybech paže na dece. Podle něj pozná, že je matka vzhůru.

„Mami?“

Lorraine Walkerová si otráveně povzdychne a přetočí se na záda. Připadá si uvězněná jako želva otočená krunýřem dolů. Naštvaně se podívá na dceru. „Co je?“

Má chraplavý, udýchaný, neurčitý hlas, protože si ještě nenasadila zuby. Venku je už pořádné vedro, i když ještě není ani deset. Sto šedesát kilogramů ji pod dekou co nevidět udusí. Jade si všimla, že matka má na sobě sváteční noční košili z česaného nylonu. Dosahuje jí ke kolenům, jsou na ní květinové vzory a je tak velká, že by mohla sloužit jako přehoz přes křeslo. Máme v ní vyniká bleďá pokožka. Zpoza vrstev tuku jí vykukují lokty.

„Nemáme nic k snídani.“

„Proboha.“ Lorraine se zdvihla na předloktí. Jade se zadívala na matčinu roztékající se tvář. Nehnusí se jí, má od ní odstup. „Řekni tátovi.“

Jo, bezva, to pomůže.

Jade se otočila a sešla ze schodů. Prokličkovala chodbou v přízemí. Odnepaměti tráví čas doma hlavně tím, že chodí z jednoho

místa na druhé. Její otec o sobě hrdě prohlašuje, že obchoduje se sběrnými surovinami, ale ve skutečnosti křečkuje nepořádek, který jiní lidé vyhodili. Spousta odpadků si našla cestu až k nim domů, protože se táta bojí, že někdo jednou zatouží po jeho sbírce poklic od kol a pantech, rzi a gumách stejně intenzivně jako on.

V kuchyni rozpačitě hledala cokoli, čím by zahнала hlad. Jenže ve skříňkách nic není. Šest prázdných krabic od cereálií, plastový obal od toastového chleba, skoro tři čtvrtě litru zkaženého, sraženého mlíka.

Uvědomila si, že než si toho někdo všimne a nějak s tím naloží, klidně může být večer. Matka je sice jako koule, přesto klidně vydrží celý den bez jediného sousta. Oba rodiče se oddávají dietě z Nescafé a tabáku na balení cigaret a občas to proloží králíkem, když se nějaký chytí do oka. Máma by ze svých rezerv nějakou dobu vyžila, přemítala Jade. Nad tím ale nemá cenu přemýšlet, tak soudná máma není.

Slyšela tátu na dvoře. Klel a do něčeho bušil. Ten má zase náladu. Ne, teď za ním rozhodně nepůjdu. Zase bych skončila s rozseknutým rtem a hlad bych měla pořád.

Všimla si, že na opěradle židle visí tátova bunda. Páni, venku musí být pořádné vedro, když si ji sundal. Bez bundy ho nikdy nevidá. Kolikrát ho ani nezaslechne a stejně ví, že už přišel. Poznává to podle pachu tabáku, potu a prasečích výkalů, které se vsáklý do vláken bundy. Vykoukla na dvůr, aby se ujistila, že táta skutečně je tak daleko, jak se podle zvuků zdá, pak po špičkách doťapkala k bundě a strčila ruku do kapsy. Nahmatala plechovku tabáku, neforemné kusy kovu a kapesní nůž. Pak taky – jo! Prsty sevřela kolem důvěrně známé mince. Dvacet pencí. Stiskla ji v teplé dlani. Dvacet pencí. Táta určitě neví, že ji má v kapse. Stačí na Kit Kat. Možná i na Mars. Není to nic moc, ale když bude jíst pomalu, mohla by jí na dnešek vystačit.

4

„PROTOŽE JSEM TO ŘEKL,“ rozhodl Jim.

Tohle ti brzy skončí, pomyslela si Kirsty. Za čtrnáct měsíců se oficiálně stane dospívající.

„Protože jsi to řekl? To myslíš vážně?“ ušklíbla se Sophie. „Lepší důvod nevymyslíš?“

Z toasteru vyskočily plátky chleba. Kirsty do něj vložila další dva a teplé krajíčky namazala margarínem s olivovým olejem. Ach jo, kéž bychom měli toaster na čtyři chleby, povzdychla si. Když to sečtu, tak během manželství jsem na toasty čekala dohromady zhruba tři týdny.

Jim odložil *Tribune* a posunul si brýle nad čelo. V poslední době se konečně smířil s tím, že se nestane zázrak a linie vlasů se mu neposune blíž k čelu, proto se rozhodl, že se nechá ostříhat na ultrakrátko. Kirsty se to líbí. Sice vypadá trochu jako metrosexuál, ale zase na něm víc vynikají lícní kosti, vypadá hubenější a má větší šmrnc. Navíc mě baví, že se mi manžel ještě po třinácti letech líbí, dodala pro sebe. Usmála se a odnesla toasty na stůl. Stejně si ty vlasy bude muset nechat zase narůst, zvláštěť jestli postoupí do druhého výběrového kola. Ve světě financí se takhle krátké vlasy nenosí.

„Vypadá to děsně,“ ohradil se Jim. „I malé holky s propíchnutýma ušima vypadají hrozně. Za žádnou cenu nedovolím, abys šla na střední školu v náušnicích.“

„Proboha, proč?“ záúpěla znovu a dodala: „Nejsem malá.“

„Prostě proto.“

„Mamka má propíchnuté uši od malička!“ bránila se Sophie.

Jim sekl po manželce pohledem. Nepřeháněj to s těmi informacemi, varuje ji. Proč jsi jí to říkala?

„Maminka je krásná žena,“ navázal otec, „ale věř mi, že taková je díky svému vzdělání, ne kvůli náušnicím. Chceš skončit na sociálce?“

Z toasteru vyskočily další chleby. Kirsty šla pro ně. No jo, můžou za to náušnice, nic jiného.

Luke odtrhl pohled od Nintenda. Pohled vzdaluje od displeje pouze tehdy, když vycítí příležitost k nějaké zlotřilosti. „My jsme snobi?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Jim rozhodně. „Proč se ptáš?“

„No...“ Podrbal se na hlavě. Panebože, snad zase nemá vši, lekla se Kirsty. Musela bych mu vyholit hlavu. Vypadal by stejně jako táta. „Je toho víc.“

„Například?“

Luke dloubl do toastu. „Protože jíme toasty se semínky,“ promysl.

„To snad dělají všichni obyvatelé východní Evropy, ne?“ namítl Jim.

„Taky nikdy nechodíme k McDonaldovi,“ vyčetl mu Luke.

„Nechci, abyste skončili s cukrovkou a poškozenými kyčlemi. Kromě toho šetříme. Luku, laskavě si vezmi nůž, ano? Neokusuj tu kůrku jako králík.“

Sophie si prohlédla svůj odraz na zadní straně lžice a pohodila hlavou. Dospívání je už jen kousek.

„Sněž ty toasty,“ pobídla ji Kirsty. „Co na ně chceš? Marmeládu, nebo Marmite?“

„Nutelu.“

Kirsty si nad hlavami dětí vyměnila s Jimem výmluvný pohled.

„Já vím,“ zalkala Sophie. „Šetříme. Můžete mi laskavě říct, jak dlouho to ještě bude trvat?“

Jim se na zlomek vteřiny odmlčel a pak odpověděl: „Dokud neseženu práci. No tak, neblázněte. Heleďte, mrskněte sebou, čas letí.“

Ozvala se stejná odpověď jako vždycky: „Ach jo, tati.“

Jim vstal. „Chce někdo odvézt? Myslím to vážně. Dneska nemám náladu na nesmysly, čeká mě plno práce.“

Na nesmysly? pomyslela si Kirsty. V době, kdy jsme se poznali, bys řekl blbosti. Rodičovství nás změnilo v citlivky.

„Ještě nejsem hotová,“ namítla Sophie.

Jim se na ni podíval. „Buď se najíš v autě, nebo půjdeš pěšky. Vyber si.“

„Stejně nechápu, proč musím na ten pitomý letní tábor,“ protestovala Sophie. „Prázdniny jsou od slova prázdno, ne?“

„Jistě,“ přikývl Jim. „Bohužel zbytek světa musí fungovat i v době, kdy ty nechodíš do školy.“

„Říkali jsme si, že se víc zabavíš, než kdybys měla být celý den zavřená u sebe v pokoji,“ přidala se Kirsty.

„Mamka s námi vždycky bývala o prázdninách doma,“ namítla Sophie. „Nechápu, proč tu s námi nemůžeš být místo ní ty. Přece nemáš...“

Všimla si matčina pohledu. Zahlédla v něm varování a větu nedopověděla. Vstala od stolu a šourala se pro tenisky. Kirsty si všimla, že jí z námořnicky modrých ponožek koukají palce. Musím koupit nové, připomněla si. Ze všeho vyrostou. Skočím do Primarku. Možná je docela dobře, že se jí na tábor nechce. Když se totiž situace nezlepší, na žádný další nepojede a za rok touhle dobou navíc pomaže na brigádu.

Podívala se na Jima a s nemalou úlevou sledovala, jak Sophiiu bezohlednost smetl ze stolu. Poslední dobou nikdy nevěděla, na čem s ním je. Někdy stačilo neuvážené slovíčko, předpoklad, že manžel bude k dispozici, protože nic jiného stejně nemá, a už se rozjel začarovaný kruh. Jim o sobě začal pochybovat a s hledáním práce byl na několik dní šmytec. Dělá, co může, připomněla si, ale je to těžké pro nás všechny. Na to on někdy zapo-

míná. Jsem k smrti vyděšená, že jsem živitelka rodiny, ale s ním se o tom nemůžu bavit. Kdykoli se o to pokusím, vyzní to jako výčitka.

Jim vložil složku do kufríku a šel ženu políbit na rozloučenou. Je ráda, že shánění nové práce pořád bere jako práci. Cítí, že obavy budou na místě až ve chvíli, když si ráno nesvlékne pyžamo.

„Promiň,“ řekl a ukázal na nepoklizený stůl. „Udělám to, až se vrátím.“

S Kirsty jeho pokorná slova pořádně zamávala. Oběma vadilo, že si vzal na bedra domácnost, i když to bylo rozumné řešení. „To je v pohodě,“ mávla rukou. „Dneska odcházím až v jedenáct.“

Jim si přehodil tašku přes rameno. „Co tě vlastně dneska čeká?“

„Tiskovka. Objevilo se nějaké nové politické hnutí. Jsou to stoupenci autoritářského režimu, strana za nezávislost nevím čeho.“

„Zní to absurdně.“

„Je to jednoduché jakoacka.“

Jim se rozesmál. „Když člověk neví, pomáhá sranda, co?“

„Tak zní první pravidlo novináře.“

Rozhostilo se další miniaturní nepříjemné ticho. Kirsty se ho nechtěla ptát, jaké má plány on. Od chvíle, co ho propustili z práce pro nadbytečnost, bývaly jeho dny jeden jako druhý a nic se na tom neměnilo. Procházel inzeráty, pil kafe a odpoledne dělal domácí práce. Oba už byli z toho koloběhu zdeptaní. Kirsty navíc věděla, jak by jí bylo, kdyby se ocitla na jeho místě. Svoji práci miluje. Její práce tvoří její já. Pouhá představa, že by se jí už nikdy nemohla věnovat, ji zahlcuje hlubokou a bolestnou melancholií.

„Jak si ta strana říká?“

„Armáda nové morálky.“

Jim se znovu zasmál. Natáhl se pro hrnek a dopil čaj. „Panebože. Děti, jdeme!“

„Dneska bych se měla vrátit brzy,“ ozvala se Kirsty. „Ani nebudu muset vymýšlet vtípky. Musím jen přepsat prohlášení.“

„Nikdy jsem o té straně neslyšel.“

„Tos ani nemohl, je nová. Znáš Daru Gibsona? Využil příležitosti, aby se zviditelnil.“

„Cože? To je ten chlápek, jak přispívá na charitu?“

Kirsty přikývla. Dara Gibson je milionář. Vypracoval se sám. Poslední dobou se ocitl v povědomí veřejnosti tím, že okatě přispěl na léčbu rakoviny, na zvířata, ekologii a děti v nouzi. Vsadil na témata, která s lidmi cvičí, a ani jeden dar nevěnoval anonymně.

„Hmm,“ zamyslel se Jim. „Hned mi mělo dojít, že si dláždí cestu.“

„Každý si ji někam dláždíme.“

5

AMBER PŘIVEZL DOMŮ v policejním autě mladý pohledný policista. Vysadil ji z auta krátce před jedenáctou. Byla úplně vyčerpaná, špinavá, na dně. Jakmile však zahlédla dveře svého domu, jako vždycky se jí udělalo líp. Ten pohled jí pokaždé zlepšil náladu. Dveře byly totiž první věcí, kterou po pořízení domu koupili. Vybrali bytelné panelové dveře z masivního dřeva. Ta skleněná hrůza vyztužená dráty, která se běžně dávala do obecních bytů, okamžitě letěla na skládku. Nové dveře pro ni znamenaly strašně moc: pevnost, nezávislost, utváření jejího místa na světě. Každý den – dokonce i dneska – láskyplně pohladila královskou modř s lesklým povrchem a teprve pak zasunula klíč do zámku.

Amber doufala, že Vic bude vzhůru. Otevřela dveře a vdechla vůni pot-pourri na stolku v hale. Projelo jí zklamání, protože v domě vládlo ticho. Nakoukla do obývacího pokoje a automaticky vyhodnotila situaci. Nikde nikdo, světla zhasnutá, místnost uklizená. Pohovka je na svém místě, ratanový konferenční stolek se skleněnou deskou zeje prázdnotou, jsou na něm pouze dva podnosy, které tam mají stálé místo. Papíry jsou vzorně složené v polici na časopisy. Kobereček u pohovky je vyluxovaný, obrazy visí hezky rovně, televize na stěně je úplně vypnutá, není pouze na stand-by. Všechno je tak, jak by mělo být. Chybí pouze Vic. „Ahoj!“ zvolala.

Ze zadní části domu se ozvalo tlumené sborové zaštekání. Aha, psi jsou pořád na zahradě. Nejspíš tam zase zůstali celou

noc. Vic to nedělá úmyslně, jen se na psy citově neváže. Jsou to její psi, ne jeho. Vic umí výborně zapomínat na věci, které se ho netýkají.

Amber padala únavou. Tašku odložila na podlahu v hale a prošla do kuchyně. Kolem linky z lkey, na kterou šetřila jako divá, vázy s květinami na sklápěcím stolku, opírajícím se o jednu nohu, žluté stěny vábíci sluníčko, i když je venku pod mrakem. Z kuchyně zamířila k zadnímu vchodu a otevřela dveře.

Venku bylo docela teplo, ale Mary-Kate i Ashley se v pelargoniích třásly jako čistokrevné princezny, kterými i byly. Amber se sehnula a vzala je do náručí. Znovu ji zaskočilo, ostatně jako pokaždé, když to udělala, že skutečně nevážily víc než motýli, po nichž bylo jejich plemeno pojmenované. Měly drobné zvědavé nosíky, srst jemnou jako chmýří. Přitiskla si je k tvářím a odměnou jí byly překypující chomáčky lásky.

Nakrmila je, uvařila čaj a odnesla ho Vicovi. Potřebovala ho. Potřebovala se ujistit, že svět je pořád stejný.

Vic ještě spal. Jeho pracovní den ve Funnlandu začínal ve tři a končil v jedenáct. Obsluhoval atrakce. Po práci si často ještě šel odpočinout – jako člověk z kanceláře, jen o šest hodin později. Ve srovnání se zbytkem světa vedli obrácený život. Jejich vztah na tom nebyl jinak. Občas se viděli, když jí začínala směna, ale taky se stávalo, že se během týdne slyšeli pouze v telefonu, případně se setkali v okamžiku, kdy Amber uléhala do postele. Taková byla cena za život, který si zařídili. Ale máme hezký život, ujišťovala se. Nikdy by se mi ani nesnilo, že si budu takhle žít.

Mary-Kate a Ashley běžely za ní, křižovaly koberec, v šeru, které vytvářely tenké závěsy, očíhávaly Vicovo odložené oblečení. Amber se na okamžik zastavila u nohou postele. Hrnek ji hřál do dlaní a ona si prohlížela důvěrně známé rysy. Opět žasla, proč je člověk jako on právě s ní. Ve třiačtyřiceti byl pořád krásný, stále měl bujnou hřívu tmavých vlasů. Tenounké vrásky, které mu začínaly proplétat větrem a sluncem ošlehanou tvář, mu dodávaly moudrý výraz. Na rozdíl od ní. Ji vrásky dělají ještě unavenější. Nikdo by neřekl, že je mezi námi sedm let,

napadlo Amber. Proč je zrovna se mnou, když může mít kteroukoli jinou?

Hrnek položila na noční stolek, zula si praktické boty do práce, sundala bundu a pověsila ji na opěradlo židle. Do nosu ji udeřil pach vlastního potu z podpaží. Zalila ji další vlna únavy. Vybalila se jí nachová tvář té dívky, popraskané vlasečnice. Najednou se jí chtělo brečet.

Vic se zavrtěl a otevřel oči. Chvilí mu trvalo, než se rozkoukal. „Jé, ahoj,“ pozdravil ji. „Kolik je hodin?“

Amber se podívala na hodinky. „Jedenáct deset.“

„Aha.“ Vymotal těžkou paží – když spolu začínali chodit, tak z jeho paží šlela touhou a taky se jí z nich podlamovaly kolena, když ji objímal – zpod deky a prsty si pročísnul vlasy. Rozprostřely se tak, jak měly. To byl prostě Vic: stačil jediný pohyb a hned mohl vyrazit do světa.

„Jdeš pozdě,“ prohodil s náznakem výčitky v hlasu.

„Na, tady máš čaj,“ oznámila a ukázala na hrnek. Posadila se na postel a začala si masírovat unavená lýtka. „Tobě nepřišly esemesky?“

„Esesemesky?“

„Hm, psala jsem ti celou noc. Taky jsem ti zkoušela volat.“

„Fakt? Ukaž.“ Natáhl se k prádelníku u postele a podíval se na displej. Nic. „Promiň, vypnul jsem ho. Byl jsem urvaný.“

Projela jí vlna zlosti, ale potlačila ji. Nemohl vědět, že se něco stalo. Nemůže mu to mít za zlé.

„Uf, jsi zpocená jako chlap,“ hlesl Vic.

„Promiň,“ pípala Amber a rozplakala se.

Vic se k ní okamžitě vrhnul, přiložil jí dlaň na týl a palcem začal přejíždět nahoru a dolů, jako by ji masíroval. „No tak,“ konejšil ji. „Nezlob se, jen jsem to plácl. No tak, Amber, nedělej z toho vědu, nic se nestalo.“

Slzy zmizely stejně rychle, jako přišly. Amber už věděla, že to tak se svými pocity má. Sice je dokázala docela dobře ovládat, přesto mnohdy cítila, že slzy číhají těsně pod povrchem.

Kousek couvla, narovнала se a svlékla si kalhoty. Prsty si přeјala po místě, kde se jí předtím dotýkal. Připadala si provinile. Nech toho. Nech toho, Amber! On za to nemůže. Bud' na něj hodná.

Najednou mu o tom nechtěla vyprávět. Nechtěla mu to říkat, protože netušila, jak by měl reagovat, aby to pro ni bylo v pořádku. Netušila, jestli by unesla soucit, neměla ponětí, jestli by se obešla bez soucitu. Když naposled viděla mrtvého člověka, celé dny předstírala, že se nic neděje, držela to v sobě, schovávala to. Jedna její část to chtěla s Vicem udělat stejně, aby vyzkoušela, jestli to dopadne jinak. Takový nesmysl! Funnland je plný policistů, park je zavřený. Může si to nechat pro sebe jen do chvíle, než Vic dorazí do práce. Dál ne.

„Něco se stalo,“ ozvala se. Snažila se mluvit vcelku vyrovnaným hlasem, jako by s ním neprobírala nic jiného než nečekanou částku na účtu za elektřinu. Natočila se k němu zády. Nevěřila svému výrazu.

Vic se k ní naklonil. „Co se stalo?“

Amber složila kalhoty napůl a položila je na židli. „V práci. Dneska v noci. Víš... Panebože, Vicu, zabili další holku. Přímou v parku.“

„Co se stalo?“ opakoval. „Kde?“

„V Nekonečnu.“

„V Nekonečnu?“ Vnímala jeho slova a teprve teď jí došlo, co právě řekla. Jediný člověk, který v noci chodí do zrcadlového bludiště, je ona. Vicovi rychle dojde, že tu mrtvou našla ona.

„Lásko,“ oslovil ji něžně. „Lásko. Musela ses hrozně leknout. Mělas mi zavolat. Mělas mi to říct.“

Naštval ji. Prudce se k němu otočila a sekla po něm pohledem. „Přesně to jsem udělala. Volala jsem ti a psala zprávy. Už jsem ti to dala vědět, máš to v telefonu celou noc. Zapni si ho a uvidíš sám.“ Doma nemají pevnou linku, každý má mobil s předplacenou kartou.

Vic vzal telefon a zapnul ho. „Amber, je mi to moc líto, nezlob se.“

Amber seděla na kraji postele a poslouchala pípání příchozích zpráv. Znovu si promnula krk. Vic si klekl za ni a jemně jí odstrčil ruku. Začal jí mnout svaly. Silné ruce manuálně pracujícího muže ji tiskly a hnětly; silné prsty zabloudily o kousek výš, až k linii čelisti. Před vnitřním zrakem se jí znovu mihl obraz nateklé tváře, pootevřené rty podlité krví odhalující bílé zuby mladé ženy. Amber se zachvěla a zavřela oči. Vic přitiskl hranu zápěstí k páteři a tlačil směrem k rameni. Amber hluboko v těle ucítila lupnutí kostí a s úlevou vydechla. Když jsem byla mladší, nikdo se o mě takhle nestaral. Tehdy jsem si myslela, že bolesti jsou normální stav. Díky bohu, že mám Vica. Díky za něj.

„Co se stalo?“ zeptal se Vic. „Kdo to byl?“

„Nějaká mladá holka, bylo jí nejvýš dvacet. Byla vyšňořená někam na večírek. Ach jo, Vicu, bylo to strašný.“

„Jak se to stalo? A co vlastně?“

Amber si povzdychla. „To nevím. Kdybych to věděla, buď bych měla nadpřirozené schopnosti, nebo bych musela být policajtkou.“

Vic ji přestal masírovat. „No tak, Amber, vždyť víš, jak to myslím,“ ozval se dotčeně.

„Promiň,“ omluvila se rychle. „Nechtěla jsem být protivná. Jen mám za sebou... Byla to dlouhá šichta.“

Vic jí naštěstí hned odpustil a jeho ruce se znovu pustily do práce. Naposledy se pohádali teprve včera a Amber to nehodlala opakovat. Vic má spoustu dobrých vlastností, ale když se naštve, dokáže být mrzutý i několik týdnů. Při svých stavech pak zamořuje celý dům tichem. V práci si docela dělala starosti s tím, že ta hloupá včerejší neshoda odstartovala další sérii mlčení. Pustila to z hlavy až s tou mrtvou holčinou. Stejně ale asi měla pravdu. Třeba právě proto si Vic vypnul telefon. Ne, nemá cenu to hrotit, nebudu se ho na to ptát. Zvlášť když je na mě hodný.

„Jaks to zvládla?“ zeptal se Vic znenadání znovu. „Nic takového jsi nikdy neviděla, ne?“

Otočila se k němu. Ani nevěděla, co čekala, ale jeho nepokrytá zvědavost ji zaskočila nepřipravenou. Vic ji pohotově zamasko-